

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně **S. K.**, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** (jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové), se sídlem v Brně, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 20. listopadu 2012, čj. 7129/12-1100-603393, **t a k t o :**

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Žalobkyně se domáhala přezkoumání shora identifikovaného rozhodnutí, jímž Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo její odvolání do dodatečného platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009.

Uvedla, že v roce 2009 prodala soubor pozemků, přičemž část příjmů z prodeje naplňovala podmínky pro osvobození od daně z příjmů fyzických osob. Prodej pozemků podléhá rovněž dani z převodu nemovitostí, kterou si uplatnila jako výdaj oproti příjmům z prodeje pozemků v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob. Postupovala tak dle jejího názoru v souladu s ust. § 10 odst. 5 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Z daného ustanovení nepochybně vyplývá, že daň z převodu nemovitostí je druh výdaje v souladu s obecným vymezením principu zdaňování dle ust. § 5 odst. 1 dané právní úpravy a současně že daň z převodu nemovitostí není výdajem dle ust. § 10 odst. 4 této právní úpravy. Daň z převodu nemovitostí nelze řadit ani mezi výdaje prokazatelně vynaložené na technické zhodnocení, opravu a údržbu věci.

Dále žalobkyně vycházela ze skutečnosti, že daň z převodu nemovitostí nesouvisí vůbec s velikostí zdaňovaných příjmů a zaplacená daň snižuje daňový základ daně z příjmů, která představuje příklad druhého zdanění téhož příjmu. Odkaz na ust. § 24 odst. 2 písm. ch) zákona o daních z příjmů pak dle žalobkyně znamená, že zaplacená daň z převodu nemovitostí je druhem výdaje, který je vyjmenován v ust. § 24 odst. 2 a jedná se tak bez dalšího testování o výdaje. Žalobkyně tak dovodila závěr, že pokud se jedná o výdaj uvedený v ust. § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů, pak jde vždy o výdaj dle odst. 1 téhož ustanovení, tedy o výdaj na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Svůj závěr opřela i o závěry pokynu Ministerstva financí č. D-300. Uvedla rovněž, že v ust. § 24 odst. 2 písm. ch) zákona o daních z příjmů je jedinou omezující podmínkou zaplacení této daně. Jedná se tedy o výdaj, u něhož je nadbytečné zkoumat, zda slouží k dosažení zdanitelných příjmů. Odkázal přitom na judikaturu zdejšího soudu i Nejvyššího správního soudu. Dle těchto judikátů ust. § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů nestanoví jako nutnou podmínku jejich daňového uplatnění souvislost s příjmy, nýbrž pouze s činností poplatníka.

Dále žalobkyně vyslovila nesouhlas s argumentací žalovaného, v níž cituje ust. § 24 odst. 2 písm. ch), dle něhož výdaji jsou také zaplacené poplatky vztahující se k činnostem, z nichž příjmy podléhají dani. Upozornila, že takový text se v daném zákoně ve znění platném pro zdaňovací období roku 2009 vůbec nevyskytuje.

Dále uvedla, že porušení ust. § 24 odst. 1 a ust. § 10 odst. 4 ve vztahu k dani z převodu nemovitostí žalovaný opírá o ust. § 25 odst. 1 písm. i) zákona o daních z příjmů. Žalobkyně považovala za zřejmé, že daň z převodu nemovitostí není výdajem vynaloženým na dosažení příjmů, natož příjmů od daně osvobozených nebo nezahrnovaných do základu daně. Zdůraznila rovněž, že výpočet poměrů není v zákoně o daních z příjmů nikde stanoven.

K problematice ostatních výdajů uplatněných oproti příjmu z prodeje pozemků žalobkyně uvedla, že tyto výdaje souvisejí s uskutečněním prodeje, takže aby bylo možno prodej pozemků uskutečnit, bylo nutné všechny tyto výdaje vynaložit. Nesouhlasila s názorem žalovaného, že výdaje musí být vynaloženy na zdanitelné

příjmy. Je přitom dle jejího názoru zřejmé, že tato podmínka se nemůže týkat výdajů, které zákon specifikuje v dalším odstavci 5 uvedeného ust. § 10 zákona o daních z příjmů. Z formulace ustanovení „výdajem jsou též částky prokazatelně vynaložené...“ žalobkyně dovodila, že kromě výdajů prokazatelně vynaložených na dosažení příjmů, jak je stanoví ust. § 10 odst. 4 zákona o daních z příjmů jsou výdajem téže další výdaje – konkrétně výdaje na technické zhodnocení, opravu a údržbu věci, včetně dalších výdajů souvisejících s uskutečněním prodeje. Tuto skutečnost však žalovaný nijak nezohlednil a s odvolací námitkou se dostatečně nevypořádal a jeho výklad považovala žalobkyně za účelový. Zdůraznila, že v ust. § 10 odst. 5 zákona o daních z příjmů jsou uvedeny výdaje, které nemohou být výdaji vynaloženými na dosažení zdanitelných příjmů. Účelem tohoto ustanovení je dle žalobkyně rozšířit okruh relevantních výdajů nad rámec výdajů stanovený v ust. § 10 odst. 4 této právní úpravy o výdaje specifické, které svojí povahou nemohou naplnit podmínku souvislosti s dosaženými příjmy, ale zákonodárce chtěl jejich uplatnění umožnit. To se týká jak výdajů souvisejících s uskutečněním prodeje, ale i daně z převodu nemovitostí. Nesouhlasila tak se závěrem žalovaného, který výdaje související s uskutečněním prodej podřadil zároveň pod § 10 odst. 4 a zatížil je podmínkou příčinné souvislosti s dosažením zdanitelných příjmů. Upozornila, že bez vynaložení jakéhokoliv ze sporovaných výdajů by totiž nemohl být uskutečněn prodej. Upozornila přitom i na ust. § 5 odst. 1, kde je dle jejího názoru princip zdaňování fyzických osob uveden jednoznačně s poznámkou „pokud dále u jednotlivých příjmů podle ust. § 6 a § 10 není stanoveno jinak“.

Žalobkyně v kontextu se shora uvedeným upozornila i na názor Ústavního soudu, který k zásadě „in dubio mitius“ uvedl, že nelze připustit, aby se vlivem interpretace zákona stalo předmětem zdanění něco, co zákon za předmět daně s žádoucí mírou určitosti nepředpokládá.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobkyně nesprávně interpretuje problematiku vztahu ustanovení § 24 odst. 1 a ustanovení § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů. Ustanovení § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů tak pouze dále rozvádí obecné vymezení obsažené v ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů o demonstrativní výčet konkrétních výdajů (nákladů), které při splnění podmínek ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů jsou daňově relevantní. I pro výdaje (náklady) konkrétně vyjmenované v ustanovení § 24 odst. 2 tak platí, že je musí poplatník prokazovat a musí se jednat o výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Výklad zástupce daňového subjektu uvedený v odvolání odporuje základní filosofii konstrukce daňového základu, který vzniká porovnáním dani podléhajících příjmů s výdaji (náklady) vynaloženými na jejich dosažení, zajištění a udržení. Daňově relevantním výdajem (nákladem) by tak byl jakýkoliv z vyjmenovaných v § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů bez ohledu na to, zda jej poplatník prokázal a bez ohledu zda sloužil k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Musí se vždy jednat o výdaje vztahující se k příjmům podléhajícím dani, nikoliv k příjmům od daně osvobozeným. Žalovaný tak vzpomenuk rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 158/2005, dle něhož „Smyslem a účelem této právní úpravy je vymezit, které výdaje

si může daňový subjekt uplatnit tak, aby byly daňově uznatelné. Daňový subjekt si tedy od základu daně nemůže odečíst jakékoliv výdaje, ale pouze ty, které splňují podmínky citovaných ustanovení. Rozdíl mezi ustanoveními § 24 odst. 1 a odst. 2 zákona o daních z příjmů tedy spočívá v tom, že v případě výdajů podle ustanovení odstavce druhého nestanoví pro výdaje nutnou věcnou souvislost s příjmy, ale pouze s činností poplatníka. Ustanovení § 25 vymezuje uplatnění výdajů negativně a to tak, že příkladmo uvádí, které výdaje zejména za daňově uznatelné uznat nelze. Ustanovení dalších odstavců § 24 pozitivně vymezuje, co je také výdajem ve smyslu prvního odstavce (viz názor Nejvyššího správního soudu projevený v rozsudku ze dne 20. 12. 2006, č. j. 2 Afs 39/2006 - 79). To znamená, že výdaje vyjmenované v odstavci druhém se považují za výdaje podle odstavce prvního, aniž by bylo nutné prokazovat (ve smyslu prvního odstavce), že slouží k dosažení, zajištění a udržení příjmů. Neznamená to však, že daně účinné jsou výdaje jakékoliv. Dále žalovaný konstatoval, že pokyn D-300, který žalobkyně zmiňuje, nemá na uplatnění sporných výdajů vliv.

Dále žalovaný konstatoval, že výdaje, které lze k dosažení zdanitelných příjmů podle § 10 zákona o daních z příjmů uplatnit, musí být vynaloženy na zdanitelné příjmy. Výdaje, které byly daňovým subjektem uplatněny v daňovém přiznání na dosažení zdanitelných příjmů z prodeje pozemků, však byly vynaloženy jak na příjmy zdanitelné, tak na příjmy od daně osvobozené dle § 4 zákona o daních z příjmů, které nejsou ostatními příjmy podléhajícími dani z příjmů a nejsou součástí dílčího základu daně dle ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů. Dále uvedl, že označení výdajů, které daňový subjekt vynaložil za obstarání zájemce o koupi pod pojem „výdaje na zprostředkovatelskou provizi“ neovlivnil žádným způsobem závěr správce daně. Proto ať správce daně výdaj označí za zprostředkovatelskou provizi nebo za fixní odměnu za obstarání zájemce o koupi, stále se jedná o tentýž výdaj, který byl vynaložen v souvislosti s příjmy z prodeje pozemků, kdy část byla od daně z příjmů osvobozena a část podléhala zdanění.

Žalovaný uvedl, že změna mezi výpočtem uvedeným v prvním a druhém výsledku kontrolního zjištění byla pouze v odděleném posouzení nabývací ceny (u dalšího podílu pozemků ceny zjištěné podle zvláštních právních předpisů) a ostatních výdajů, které žalobkyně v souvislosti s prodejem pozemků vynaložila. Nesprávným rozdělením správce daně špatně použil ustanovení § 10 „jsou-li výdaje spojené s jednotlivým druhem příjmu uvedeným v odstavci 1 vyšší než příjem, k rozdílu se nepřihlíží“. Správce daně tak chybně v rozporu s § 10 odst. 4 část dosaženého příjmu považoval za jednotlivý druh příjmu a tím chybně snížil výdaje daňového subjektu v rozporu s § 10 odst. 4 zákona o daních z příjmů. Na základě vyjádření žalobkyně svou chybu opravil. Nabývací cena byla správcem daně do výdajů odsouhlasena tak, jak si ji uplatnila žalobkyně v daňovém přiznání a jeho příloze. Ostatní výdaje, které v souvislosti s prodejem pozemků vynaložila, správce daně rozdělil podle jejich vztahu ke zdaněným a osvobozeným příjmům, tedy v procentuálním vyjádření.

Správce daně v průběhu daňové kontroly nekonstatoval, že znění zákona o daních z příjmů ve vztahu ke kontrolované problematice umožňuje různý výklad.

První výsledek kontrolního zjištění však vypracoval chybně a svou chybu následně napravil a žalobkyni s tím seznámil. Podle žalovaného je logika zákona v různých ustanoveních stejná, tedy, že k osvobozeným příjmům nelze výdaje uplatnit a tyto výdaje zahrnout do základu daně, nejedná se tak pouze o § 25 odst. 1 písm. i) zákona o daních z příjmů.

Správce daně nezaměnil, jak žalovaný zdůraznil, souvislost s uskutečněním prodeje za souvislost s dosažením zdanitelného příjmu, neboť zde žádná zaměnitelnost není. Správce daně ve výsledku kontrolního zjištění i ve zprávě o daňové kontrole uvedl, proč nestačí, že žalobkyně vynaložila výdaje v souvislosti s prodejem pozemků, ale že je nezbytné, aby byly výdaje vynaloženy ke zdanitelným příjmům, což se v daném případě nestalo, neboť část výdajů byla vynaložena v souvislosti s příjmy od daně osvobozenými. Bylo by tak v rozporu s celkovým kontextem zákona o daních z příjmů, kdyby se od těchto zdanitelných příjmů mohly odečítat veškeré výdaje vynaložené v souvislosti s prodejem, přestože dle ust. § 10 odst. 5 zákona o daních z příjmů se odečtou výdaje související s uskutečněním prodeje. Nemůže se tedy jednat o výdaje jakékoliv, ale musí mít ke zdanitelným příjmům nějaký vztah, aby mohly být vůbec uplatněny.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že spor mezi účastníky řízení není ve zjištění skutkového stavu. Sporná je otázka výše žalobkyní uplatněných výdajů. Žalovaný uvedl, že respektoval právní úpravu zákona o daních z příjmů, zejména jeho ust. §§ 24 a 25 a ust. § 10 odst. 1 písm. b) a ust. § 10 odst. 4 a 5. Z nich dovedl, že v případě příjmů z převodu nemovitostí se musí vždy jednat o výdaje vztahující se k příjmům podléhajícím dani, nikoliv k příjmům od daně osvobozeným.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že žalobkyně prodala na základě kupní smlouvy ze dne 10. 9. 2009 pozemky za kupní cenu ve výši 78 412 000 Kč. Vlastnictví k těmto pozemkům nabývala postupně. První část pozemků nabyta před více než pěti lety, zbylý podíl stejných pozemků v době kratší než pět let. Část příjmů z prodeje pozemků ve výši 28 476 624 Kč proto byla od daně z příjmů osvobozena podle § 4 odst. 1 písmeno b) zákona o daních z příjmů, neboť doba mezi nabytím a prodejem pozemků přesáhla dobu pěti let. Zbylý příjem z prodeje pozemků, u nichž doba mezi nabytím a prodejem nepřesáhla dobu pěti let, činil 49 935 376 Kč a stal se tak zdanitelným příjmem ve smyslu zákona o daních z příjmů. Je rovněž zřejmé, že si žalobkyně rozdělila příjmy z prodeje pozemků podle uvedených podílů na příjmy osvobozené a na příjmy podléhající zdanění.

Spor je veden o výši uplatněných výdajů k dani z příjmů fyzických osob spočívajících v zaplacené dani z převodu nemovitostí a dalších výdajů

představujících poplatky za ověření podpisů ve výši 60 Kč, kolky k zápisu pozemků do katastru nemovitostí ve výši 500 Kč, úhradu za geometrický plán ve výši 191 638 Kč, notářskou úschovu peněz ve výši 22 473 Kč, úhradu za notářské zápisy ve výši 41 924 Kč, úhradu za znalecké posudky ve výši 5 912 Kč a odměnu za obstarání zájemce o koupi ve výši 1 176 180 Kč. Žalobkyně uplatnila výdaje v plné výši, správce daně její postup neakceptoval a rozdělil tyto výdaje podle poměru příjmů, které dani podléhají a příjmů, které jsou od daně osvobozeny.

Postup správce daně i žalovaného hodnotil krajský soud z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o daních z příjmů. Ve smyslu ust. § 10 odst. 1 písm. b) považoval za nepochybné, že příjmy z převodu vlastní nemovitosti, bytu nebo nebytového prostoru nebo spoluvlastnického podílu na nich se řadí mezi ostatní příjmy. Za základ daně je dle ust. § 5 této právní úpravy považována částka, o kterou příjmy plynoucí poplatníkovi ve zdaňovacím období přesahují výdaje prokazatelně vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení, pokud u jednotlivých příjmů podle § 6 až § 10 není stanoveno jinak. Dané ustanovení § 5 pak ve svém odstavci 5 stanoví, že do základu daně se nezahrnují příjmy osvobozené od daně. Jaké příjmy jsou od daně osvobozeny, pak uvádí ust. § 4, které v odst. 1 písm. b) osvobozuje příjmy z prodeje nemovitostí při splnění časového tesu pěti let. Dle ust. § 10 odst. 4 zákona o daních z příjmů je základem daně příjem snížený o výdaje prokazatelně vynaložené na jejich dosažení a dle odst. 5 daného ustanovení je výdajem u příjmů z prodeje nemovitého majetku zaplacená daň z převodu nemovitostí, i když je uhrazena v jiném zdaňovacím období než v tom, v němž plyne příjem z prodeje. Dále z ust. § 24 odst. 2 písm. ch) vyplývá, že výdajem je také daň z převodu nemovitostí, přičemž ust. § 25 odst. 1 písm. i) nepovažuje za výdaje vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů ty výdaje, které jsou vynaložené na příjmy od daně osvobozené.

Aplikací shora nastíněné právní úpravy na skutkové okolnosti projednávané věci dospěl krajský soud ve shodě s názorem žalovaného k závěru, že žaloba není důvodná.

Je nepochybné, a tato otázka není mezi účastníky řízení sporná, že daň z převodu nemovitostí lze jako výdaj odečíst od tzv. ostatních příjmů, mezi které nepochybně patří i příjmy z převodu vlastní nemovitosti. Spor nastává až za situace stanovení základu daně, tedy při řešení otázky, o jakou částku lze dle zákona o daních z příjmů snížit dosažený příjem, tedy otázky, jak vysoká je za této situace výdajová položka. Základ daně je přitom vypočítán ve smyslu ust. § 5, dle něhož se jedná o částku, o kterou příjmy přesahují výdaje, ve vazbě na ust. § 10 odst. 4, dle něhož je základem daně příjem snížený o výdaje prokazatelně vynaložené na jeho dosažení. Přitom negativní vymezení výdajů obsahuje ust. § 25 odst. 1 písm. i), které z výdajů vylučuje příjmy od daně osvobozené. Současně ust. § 24 odst. 2 písm. ch) považuje za výdaj daň z převodu nemovitostí.

Žalobkyně, si tedy, na základě shora uvedeného, mohla v souladu se zákonem od dosažených příjmů za prodej nemovitostí odečíst daň z převodu nemovitostí a ostatní výdaje prokazatelně vynaložené na jeho dosažení. Za této situace však bylo její

povinností zohlednit při stanovení základu daně i ust. § 25 odst. 1 písm. i) shora uvedené právní úpravy, tedy nezahrnovat mezi uznatelné výdaje ty, které byly vynaloženy na příjmy od daně osvobozené. Pokud tak žalobkyně učinila, nebyl její postup zákonný. Dané ustanovení totiž v souladu s ust. § 5 odst. 1 a § 10 odst. 4 zabezpečuje, aby mezi výdaje byly zařazeny pouze ty, které byly prokazatelně vynaloženy na dosažení příjmů. V projednávané věci však žalobkyně získala příjmy, od jejichž zdanění byla částečně ze zákona osvobozena. Je tedy ve smyslu shora uvedeného zřejmé, že výdaje vynaložené na tyto osvobozené příjmy nelze považovat za výdaje snižující základ daně.

Za nedůvodnou považoval krajský soud i námitku týkající se výkladu odst. 1 a 2 ust. § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů. Nelze totiž souhlasit s jejím názorem, jakkoliv odkazujícím na judikaturu zdejšího i Nejvyššího správního soudu, že zaplacená daň z převodu nemovitostí je daňovým výdajem vždy bez dalších podmínek. Jestliže totiž odstavec 2 v ustanovení § 24 uvádí, že „výdaji podle odstavce 1 jsou také“, pak lze dovodit, že výdaji na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů prokázané poplatníkem se považují dále uvedené v odstavci 2 konkrétní výdaje. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud v žalobkynině uváděném rozsudku sp. zn. 5 Afs 158/2005, „Ustanovení dalších odstavců § 24 pozitivně vymezuje, co je také výdajem ve smyslu prvního odstavce (viz názor Nejvyššího správního soudu projevený v rozsudku ze dne 20. 12. 2006, č. j. 2 Afs 39/2006 - 79). To znamená, že výdaje vyjmenované v odstavci druhém se považují za výdaje podle odstavce prvního, aniž by bylo nutné prokazovat (ve smyslu prvního odstavce), že slouží k dosažení, zajištění a udržení příjmů. Neznamená to však, že daňově účinné jsou výdaje jakékoliv.... Mezi úhradou poplatků a činností, v jejímž rámci jsou uhrazeny, musí existovat příčinná souvislost. Tuto souvislost musí daňový poplatník tvrdit a prokázat.Krajský soud vyslovil správný právní názor v tom, že u výdajů uvedených demonstrativně v § 24 odstavci 2 zákona o daních z příjmů nemusí poplatník prokazovat splnění podmínky, že slouží k dosažení, zajištění a udržení příjmů, avšak je třeba zdůraznit citované ustanovení v celém jeho znění a navázat na termín „soudní poplatky“ i splnění podmínky „vztahu k činnosti, z nichž příjmy podléhají dani“ tak, jak ji ukládá zákon. Je logické, že zákon ukládá povinnost tohoto vztahu a že nemůže připustit, aby si poplatník do daňových výdajů uplatnil výdaje jakékoliv - vztah nákladů a činnosti, jejíž příjmy se zdaňují, je nutný. To nakonec vyjadřuje ve svém právním názoru i krajský soud. Výdaj tedy musí se zdanitelnými příjmy souviset.....Vztah daňově účinných výdajů podle ust. § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů k činnosti a příjmům z ní plynoucí vztahuje daňová teorie a filozofie výdajů vždy.“

Je nutno zdůraznit, že zaplacená daň z převodu nemovitostí a ostatní výdaje mohou snižovat zdanitelné příjmy pouze ve výši, která příjmům odpovídá. Jinými slovy za snižující výdaj nelze označit jakoukoliv daň z převodu nemovitostí a v jakékoliv výši. Je zřejmé, že daň z převodu nemovitostí, kterou je možno za výdaj uznat, se musí vztahovat k převáděné nemovitosti a to pouze ve výši, která odpovídá příjmům od daně neosvobozeným. Sama žalobkyně provedla selekci jednotlivých nemovitostí za účelem rozlišení, zda příjem za jejich převod podléhá osvobození či

nikoliv, a to na základě kritéria spočívajícího v délce trvání jejího vlastnického práva. Toto posouzení, mající v konečném důsledku vliv na osvobození od daně z příjmů, se pak dále promítá i do další části daňového řízení a to při stanovení daňového základu, neboť ust. § 25 odst. 1 písm. i) zákona o daních z příjmů nepřipouští, aby se mezi výdaje zahrnuly ty, které byly vynaloženy na příjmy od daně osvobozené.

Krajský soud se nemohl ztotožnit ani s žalobní námitkou, dle níž daň z převodu nemovitostí nelze označit za výdaj sloužící k dosažení příjmů. K tomu uvádí, že v souvislosti s prodejem nemovitostí vznikla žalobkyni daňová povinnost k dani z převodu nemovitostí a povinnost její úhrady. Pokud by tak neučinila dobrovolně, příslušný daňový orgán by využil další zákonné cesty k jejímu vymožení. Nelze proto souhlasit s tím, že v celém komplexu nesloužila tato daň k dosažení příjmů žalobkyně.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Při rozhodování přitom nebylo důvodné zabývat se dalšími námitkami žalobkyně, neboť rozhodnutí o nich by nebylo způsobilé změnit výrok tohoto rozsudku.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. ledna 2014

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu